

Til medlemmerne af
Social-, Indenrigs- og Børneudvalget

Den 11. juni 2018

Kære udvalgsmedlem

Som I alle er bekendt med, har børne- og socialminister Mai Mercado i et brev fra 29. maj svaret den gruppe forældre, som har henvendt sig til ministeren vedr. hjælp til overvågning efter servicelovens § 95 af deres hjemmeboende voksne børn med indgribende handicap.

Ministeren udtrykker stor forståelse for forældrenes problem, men brevet indeholder desværre ikke en løsning på problemet.

Derfor er det vores stærke forhåbning, at der på det åbne samrådet 19. juni vil vise sig politisk vilje og flertal til at finde en løsning, så den ulykkelige situation, disse unge mennesker og deres familie er havnet i, kan afhjælpes.

Konsekvensen af, at kommunerne ikke lovligt kan yde hjælp til overvågning efter § 95, er, at vi lige nu oplever, at kommunerne stort set genåbner alle sager om hjælp efter § 95, stk. 3. Resultatet er, at de familier, som tidligere fik hjælp i måske 70-90 timer om ugen, får hjælpen reduceret til 30-37 timer.

Alle ved, at det er fuldstændig umuligt at passe unge med så svære handicap hjemme med kun 35-37 timers hjælp om ugen. Derfor bliver det umenneskelige valg for de familier, som havner i denne situation, enten at slide sig selv sønder og sammen i et forsøg på at klare opgaven alligevel – eller at kaste håndklædet i ringen og føle sig tvungen til at acceptere, at den unge – mod deres og den unges ønske – døgnanbringes. Den samme problemstilling rammer også en lille gruppe voksne med et indgribende og sammensat handicap, som bor i eget hjem, men ikke er omfattet af målgruppen for BPA efter § 96.

Ministeren henviser i sit brev til, at familierne jo kan anke til Ankestyrelsen, hvis de ikke mener, kommunen har truffet en rigtig afgørelse.

Men problemet er, at kommunerne ikke har en hjemmel til at bevilge overvågning. Derfor kan Ankestyrelsen selvsagt ikke gøre andet end at give kommunerne ret. Og det er præcist det, der sker. Ankestyrelsen giver kommunerne medhold – og samtidig henviser Ankestyrelsen i sine afgørelser direkte til, at forældrene – hvis de ikke kan klare opgaven med den bevilgede hjælp – har mulighed for at søge kommunen om et botilbud.

Selvfølgelig skal den unge før eller siden flytte for sig selv. Men hvornår den unge er klar til at flytte, det er helt individuelt – og det er de ikke nødvendigvis, når de fylder 18 år. Nogle er 21, mens andre måske bliver 25 eller 30 år, før de er klar til at flytte i egen bolig. Mentalt og udviklingsmæssigt er rigtig mange af disse unge væsentligt yngre end deres fysiske alder.

Derfor er der behov for at sikre, at kommunerne kan bevilge overvågning i hjemmet. Ikke som en permanent løsning, men som en løsning, der på længere sigt sikrer, at overgangen fra tilværelsen hjemme hos forældrene til tilværelsen i egen bolig kan tilrettelægges fleksibelt, smidigt og med hensyntagen til den enkelte unges situation og udviklingsalder.

Det er hverken rimeligt eller værdigt, at denne lille gruppe skal tvinges på institution, fordi kommunerne ikke må stille op med den nødvendige hjælp til, at de kan blive boende hjemme – for de unges vedkommende indtil de selv er klar til at flyve fra reden.

At gøre ingenting er ikke en løsning. Dansk Handicap Forbund, Epilepsiforeningen og Spastikerforeningen anmoder derfor indtrængende udvalget om at finde en løsning. En mindre gruppe unge og deres forældre er uforvarende og utilsigtet bragt i en helt utålelig situation. De har brug for hjælp.

Med venlig hilsen

Susanne Olsen
Landsformand
Dansk Handicap Forbund

Lone Nørager Kristensen
Landsformand
Epilepsiforeningen

Lone Møller
Landsformand
Spastikerforeningen

Brevet er sendt cc. til børne- og socialminister Mai Mercado.

Vedlagt tre anonymiserede ankesager, hvor Ankestyrelsen gør opmærksom på døgnanbringelse som alternativ.